

SADA NE MOŽETE NOSITI

Presveto Trojstvo, C

U odgoju djece važna je postupnost. Ono što se djeci tumači treba biti primjereno njihovoj dobi i njihovoj sposobnosti shvaćanja. U suprotnom bi učenje za djecu bilo veoma naporno i uglavnom beskorisno, a učitelju bi donosio samo razočaranja. Tako su i ljudi tijekom povijesti bili, rekli bismo, u „školi Božjeg objavljivanja“. Pa ni nama danas nije uvijek lako razumjeti Stari zavjet niti sliku Boga koja se tamo susreće. Koji puta je Božji lik nekako isuviše „ljudski“. Eno, Bog se ljuti, ljubomoran je, osvećuje se na djeci do ne znam kojega koljena, usmrćuje egipatske prvorodence zbog tvrdoglavosti njihova glavara... Tu su i nama neobične odredbe, kao npr. o mnogoženstvu ili otpuštanju žena... Za otpuštanje žena Isus veli da je to Bog starim Židovima dopustio „zbog tvrdoće njihova srca“. Čini mi se da upravo u tom kontekstu trebamo razumjeti i današnje evanđelje. U današnjem odlomku Isus, govoreći o Božjem nauku spasenja, veli: „Još vam mnogo imam kazati, ali sada ne možete nositi“. Slično i Pavao govori kako je u početku svoju zajednicu „mlijekom hranio“, jer još nisu bili kadri žvakati tvrde hrane.

Upravo je tako Bog i postupao. Malo po malo otkrivao je svoj lik, onoliko koliko je njegov narod to mogao razumjeti. Sve se više i više nazirao lik Boga strpljivog, dobrog, Boga čovjekoljupca. I, konačno, Bog nam progovara u svome Sinu koju postaje jednim od nas, nama u svemu jednak osim u grijehu. Isus, Božji Sin, postaje našim Spasiteljem i otkupiteljem On nam predstavlja i najavljuje i Duha Svetoga koji dolazi od Oca i Sina. Tako smo mi ljudi mogli zaviriti u Božji nutarnji život, u zajedništvo Oca, Sina i Duha Svetoga. Apostol Ivan nam zatim nadahnuto govori kako je ljubav osnovno načelo Božjeg bitka i osnovni zakon svemira.

Kad je Isus govorio apostolima, oni toga svega još nisu mogli razumjeti. Nije im bilo jasno da je Isus pravi Božji Sin, nisu mogli pojmiti da je Bog u svojoj ljubavi i u svom djelovanju trojstven. Oni su tek nešto nazirali. Sve su se Isusove riječi u njim slagale kao sjeme koje će tek jednoga dana proklijati i donijeti rod. Već znamo: trebalo je da dođe Duh Sveti, pa da onda razumiju.

A mi? Koliko mi razumijemo sami sebe; koliko razumijemo svoj odnos prema Bogu i bližnjemu? Koliko mi stvarno razumijemo svoj život i onaj drugi život kojem se nadamo? [to mislimo, koliko nam je Bog od svoga obilja objavio? Doista, tko zna kako ćemo se i koliko začuditi, i zanimjeti kada jednoga dana u svoj punini vidimo Boga i Božji svijet „licem u lice“!

Naše je znanje djelomično. Naše spoznanje ograničeno. Naš je pogled otežao i priljubljen je uz ovu zemlju. Ne brinimo se. I nama Isus govori: „Sada još ne možete nositi.“ Kao što je Bog polagano vodio svoj narod i sve više i više otkrivao svoje lice, tako se i u mom osobnom duhovnom životu Bog meni otvara onoliko koliko već mogu nositi. Doista, toliko puta ne razumijem zato se meni ovo ili ono moralo dogoditi, zašto baš u tome razdoblju moga života. Iz dana u dan otkrivan što Bog od mene iz koraka u korak traži. Malo toga znadem. Međutim, ono najvažnije, ono bitno znam: Bog me ljubi. Bog me spašava u Isusu Kristu. Bog me posvećuje i prosvjetljuje po Duhu Svetom. Bog me poziva u svoje trojstveno zajedništvo. U nama, dakle već sada buktu božanski život. I već se sada radujemo potpunoj objavi Božje slave kad ćemo ga gledati „licem u lice“.

Zvonko Pažin